Noi doi, visul și povestea

On Aprilie 27, 2020

Învață să fii creația unui Creator care te obligă să-i accepți prezența dintr-o altă perspectivă a duratei și a spațiului.

Dacă ți-ar fi spus cineva că într-o bună zi vei ajunge mai mult și mai departe decât ai visat vreodată, s-ar fi schimbat ceva la tine? Şi dacă într-o bună zi, una din acele zile la care nu ai multe așteptări, vei simți că ești parte dintr-un vis frumos, și că acest vis se cuibărește măreț într-o poveste bună, neputând fi furat de niciun hoț de cărți, ai putea oare să te mai întorci la viața ta anterioară, s-o trăiești ca și când nu ai fi visat niciodată că faci parte dintr-o poveste?

Așadar, cineva ți-a destăinuit viitorul, revărsând peste sufletul tău speranța de a da curs unei povești menită să te reconforteze, ajutându-te să-ți recapeți libertatea de a fi tu însuți în continuarea unei povești care promite să fie mai ceva ca într-un vis. Şi oricine ar fi fost acel cineva, credibil sau nu, cu siguranță a fost de ajuns ca să-ți amintească că cel ce visează mai mult și cât mai departe primește întotdeauna din timp o înștiințare cu privire la un vis care promite totul la timpul viitor.

Şi iată că visul, împreună cu cineva care visează, a depins de altcineva căruia visul i-a făcut dinainte o idee despre tine, venind în întâmpinarea dorinței inimii tale. Probabil că visul, cu o înfățișare atât de plină de viață, își exprimă rostul final ca un simbol al răbdării și al speranței, jucându-se de-a v-ați ascunselea într-o poveste care amintește de un Creator, de o mână văzătoare, de un Hoț de cărți, de Cele trei porți fermecate, de străvechea Morla sau de minunatul oraș de argint numit Amarganth.

Cum este oare să fii parte a unei povești care se scrie zi de zi alături de un vis în care simți că ești orice îți dorești să fii, și că visul și povestea, un element esențial al reveriei și un gen epic, sunt cheia pătrunderii într-un univers al Creatorului de infinit?

Poate că avea dreptate Alexandre Dumas, când spunea chiar la finalul unui roman celebru:

"Nu uitați niciodată că până în ziua când Dumnezeu va binevoi să-i destăinuiască omului viitorul, toată înțelepciunea omenească va fi cuprinsă în aceste două cuvinte: AŞTEAPTĂ ŞI NĂDĂJDUIEŞTE."

Leadership: Formatul creației căreia i se supune viața ta poate fi văzut ca o aducere în prezent a mărturiei unei povești care se susține prin privirea ta în altă lume?

La un moment dat, în călătoria ei prin țara oglinzilor, Alice întâlnește un țânțar care o întreabă:

- Ce folos atunci, că insectele au nume, dacă nu vor să răspundă la acest nume?

- Nu-i de niciun folos pentru ele, zise Alice; dar bănuiesc că e de folos pentru cei ce le numesc. Altfel de ce-ar avea lucrurile nume?

Iată cum se scrie o poveste inspirată de un vis asociat cu starea mentală a unui visător prins

într-o lume a fanteziei, a secretelor, a misterelor magice. Tu, povestea mea, ești visul meu cel împlinit, fiindcă ți-am putut da un nume care face înconjurul realității în care m-am tot afundat, iar numele tău iată-l, acesta este: *Erelyndhus* , sau forța cuvântului pur din spațiul frumosului transcendent. Nicio poveste nu rezistă fără un vis plin de semnificații, la fel cum nicio oglindă nu poate să reflecte o gândire aparte, o imagine inversată, un alt chip decât tinerețea, fără lumina unei stele călăuzitoare.

Iar dincolo de țara oglinzilor, în care Alice s-a tot adâncit, șade un tâlc de mare sugestivitate: tot ceea ce primește de la tine un nume se răsfrânge în mii de fețe, într-o optică geometrică, asemenea unei plăsmuiri dintr-o veritabilă împărăție a oglinzilor fermecate. Considerând că o rază de lumină monocromatică se propagă prin intermediul materiei libere într-o altă realitate, iar refracția s1 cade pe suprafața de separare a cerului de pământ, plană în punctul x1 aflat sub unghiul unei justificări supranaturale, atunci vom fi liberi să ne mișcăm într-o lume fantastică, dar care totodată este extrem de reală pentru că este lumea propriului nostru Sine.

Concluzie. Creația mea este visul unui artist care se desfășoară sub forma unei holograme într-un spațiu real definit ca imaginar. Iată, deci, de ce mă numesc un Creator: fiindcă peste tot pe unde îmi plimb ochii nu văd decât imaginile unei lumi extrem de complexe și de vii, imagini reflectate simultan într-o oglindă care e una din căile veritabile spre Marea Cunoaștere – aș vedea până departe și aș descoperi că, într-o existență anterioară, am fost altcineva care nu mă cunoaște, dar care se comportă ca și cum m-ar cunoaște.

Înainte de a înțelege leadershipul, încearcă să trăiești experiența de neuitat a unui vis devenit realitate, cu ascensiunea spre eternitate a Creatorului, încât să nu mai ai nevoie de îndrumare spre "lumină".

Noi doi, visul și povestea, facem parte dintr-o lume care nu se lasă inundată de contemporaneitate, și care nu se dezvăluie oricui, ci numai celor cu adevărat merituoși care știu să transmită emoții, să împărtășească din experiența sinelui, asemenea efortului unui artist care face din pictură un mod de comunicare mai directă între sensibilitatea Creatorului și realitate.

Niciodată nu m-am gândit c-aș putea face dintr-un vis grandios povestea vieții mele, cu înclinație spre arta unui Creator Absolut care vede imaginea sa într-o formă sau alta, diferită de orice așteptări omenești. Ci, tocmai visul s-a gândit la mine înainte de a mă transforma într-o poveste a cărui erou este nemuritor, la fel ca și Cel ce scrie în Glasul Universal o nouă pagină a cărții Sale.

Alice din țara oglinzilor, încă mai încearcă să-și reflecte destinul în completarea poveștii mele. Dragă, Alice, vei reuși să pătrunzi în lumea mea, numai după ce vei regla oglinzile lumii tale să se vadă din poziția unui meșter neîntrecut al avangardelor artistice...

Source: https://neculaifantanaru.com/noi-doi-visul-si-povestea.html